

Dark Romance
Onthulde geheimen

LIS LUCASSEN, KIM MULDER, DANIËLLE DIJKSTRA

Dark Romance

Onthulde geheimen

STORM
PUBLISHERS

© 2014 Lis Lucassen, Kim Mulder, Danielle Dijkstra
Omslagontwerp en opmaak binnenwerk: Natasja Storm
Redactie: Marije Kok, Marijke F. Jansen, Michael Mandersloot
Nederlandse rechten Storm Publishers
ISBN 978 94 920 9801 6
NUR 285

Dit boek is ook leverbaar als e-book, ISBN 978 94 920 9804 7.

www.stormpublishers.com
www.young-adults.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

DE KONINGSBOOM Lis Lucassen	7
HOEDSTER Kim Mulder	85
DROOMLIEFDE Daniëlle Dijkstra	157

Lis Lucassen

De koningsboom

Proloog

De majestueuze pieken reikten tot aan de donkere hemel. Sneeuw dwarrelde naar beneden, het wit bleef liggen op de donkergroene naalden. Virgis hield zijn adem even in, blies uit en snoof toen de frisse nachtlucht in zijn longen. Hij hield van de stilte, het enige geluid kwam van de fluisterende bomen.

Of niet?

De sneeuw kraakte onder de voetstappen die zijn kant uitkwamen. Wie durfde de rust in het woud te verstoren? In naam van Arborex, wie durfde er binnen te dringen in het Groene Heiligdom? Virgis spitste zijn oren. De lomphheid waarmee geschoeide voeten de aarde traden, kon maar één ding betekenen: mensen.

Vier paar benen marcheerden zijn kant uit. Doelbewust. Virgis' hand reikte naar het zwaard dat aan zijn zij hing. Zijn vingers sloten zich om het handvat. Hij kreunde en liet het wapen met tegenzin los. Mensen. Hier. In het Groene Heiligdom. Het convenant. Arborex was duidelijk geweest. Geen contact. Nooit.

De voetstappen kwamen dichterbij. Een korte tussenpoos, Virgis sloot zijn ogen en bad tot de Woudgoden dat ze omkeerden. Nee. De indringers voerden juist het tempo op. Het waren er te veel, te veel voor hem alleen. Virgis concentreerde zich en werd een met het bos, onzichtbaar voor de mannen die de plek bereikten waar hij enkele seconden daarvoor nog stond.

Ze gingen aan het werk.

De bomen huilden.

Virgis hield zich schuil en huilde mee.

1

‘Au!’ Saar liet het takje hultst vallen waaraan ze zich zojuist had geprikt. Ze onderdrukte een vloek en zoog op haar vinger. Ze had een hekel aan kerst en alles wat daarmee te maken had. Het weer – vieze, natte sneeuw en temperaturen ver onder nul – de muziek – iedere godganse dag door elk nummer belletjes – en de tradities om het feest heen. Wat moest je met een familiefest als het familie-element ontbrak?

Ze staarde voor zich uit het verlaten tuincentrum in. Het was ver na sluitingstijd en haar collega’s waren vrolijk zingend vertrokken, de sneeuw in. Saar genoot van de rust. Zelfs de mussen die overdag tussen de steunbalken in het plafond vlogen, hielden zich stil. Ze pakte een nieuw takje en stak het in het kerststuk waarmee ze bezig was. Nog een paar takjes en dan was ook deze klaar. Inmiddels stonden er zeven bloemstukken op de werktafel. Nog acht te gaan en dan zat haar werk erop.

Overwerken met kerst voelde als een geschenk. Een goed excuus om niet naar de vele borrels en feestjes te hoeven die haar vrienden in deze periode zo nodig moesten houden. Een nog beter excuus om niet alleen thuis te zitten. En daarbij, het extra geld kon ze goed gebruiken. Nog een week en dan zat ze in het vliegtuig naar Thailand. Weg van de sneeuw, weg van de kou en weg van kerst. Ze onderdrukte een glimlach terwijl ze het beeld van zichzelf op een parelwit strand met een grote cocktail in haar hand voor zich haalde.

Saar bekeek het kerststuk en schoof het bij de andere die ze af

had. Ze was tevreden over haar werk. Ze hield van de bloemen die ze gebruikte, de pioenrozen, gerbera's en anemoontjes. Het was juist het gebruik van dit soort niet-traditionele bloemen dat haar creaties zo populair maakte. Geroutineerd pakte ze een nieuwe schaal en een groen blok steekschuim, dat ze in de emmer met water doopte die naast haar stond. Het water maakte het makkelijker het schuim in de vorm te snijden die Saar nodig had. Daarbij hadden de bloemen en takjes die ze erin stak zo direct vocht.

Terwijl haar handen stelselmatig te werk gingen, zochten haar ogen de enorme kerstboom op die midden in het tuincentrum stond. Dit jaar had de bedrijfsleider flink in de buidel getast. Saar wilde niet weten hoeveel geld hij had betaald voor de den, maar het liep zeker in de duizenden euro's. De boom was enorm, makkelijk twintig meter hoog met aan de onderkant een doorsnede van wel vijf meter. Gelukkig kon de enorme glaskoepel in het dak open, anders hadden ze de boom in tweeën moeten zagen.

Het versieren had haar collega's twee hele dagen gekost. De schitterende ornamenten van wit en roze glas, gecombineerd met de zilveren engeltjes en slingers maakten de boom een plaatje. Op de vraag of ze wilde helpen, had Saar haar hoofd geschud. Nee, kerstbomen optuigen was niet haar ding. De naalden prikten in haar vingers en ze kreeg uitslag van de hars als ze geen handschoenen droeg. De takjes van de den die ze in haar kerststukken moest steken, kon ze nog net verdragen zonder de hele verdere avond jeukende handen te hebben.

Ze bekeek haar werk. De glazen schaal was rondom opgevuld met groen. Nu werd het tijd om te bedenken hoe ze dit stuk zou vormgeven. Misschien een bolvorm? Of toch liever...

Saar schrok van een geluid achter haar. Geschuifel.

Onmogelijk.

Haar handen vielen stil. Saars keel zat dicht, ze had moeite met slikken. Er kriebelde iets onaangenaam dicht bij haar hart. Ze probeerde zich te concentreren. Vergiste ze zich? Saar hield

haar adem in en luisterde. Nee, niets. Ze had de deur van de personeelsingang op slot gedaan toen Josje als laatste wegging vanavond. Toch? Ja. Geen twijfel mogelijk. Ook de toegangsdeuren van de hoofdingang zaten dicht. De beveiliging sloot deze altijd elektronisch af.

Langzaam blies Saar haar adem uit. Er was niemand.

Mietje! Ze lachte hardop om zichzelf, meer om de spanning te breken dan omdat ze de situatie grappig vond. Saar legde de schaar neer die ze in haar angst had gepakt. Een wapen van niets, maar nog altijd beter dan het kleine mesje waarmee ze de steel van de bloemen afsneed of het tangetje om het staaldraad mee door te knippen. ‘Tijd voor een pauze,’ mompelde ze in zichzelf.

Saar bukte voorover en rommelde in de tas die naast haar op de grond stond. Ergens tussen de rotzooi die ze altijd – onnodig – meesleepte moest nog een Twix liggen. Ergens. En ook nog een flesje wa...

Met een ruk kwam Saar overeind.

Opnieuw voetstappen. Ze stond er met haar rug naartoe, durfde zich niet om te draaien, verstijfde. Haar hart beukte in haar keel. Wat moest ze doen? Saar voelde hoe haar lichaam langzaam weer tot leven kwam. Haar mobieltje zat in haar tas. Tussen de rotzooi. Zou ze tijd genoeg hebben om het te pakken en de politie te bellen? Of zouden de inbrekers haar dan al lang hebben ontdekt? Langzaam zakte ze door haar knieën en verstopte zich onder de werktafel.

Opnieuw luisterde ze. Inbrekers? Of was het er maar een? Ze had niet meer dan één paar voetstappen gehoord, toch? Nu was het weer stil. Maar ze had zich niet vergist. Er was zeker weten iemand anders in het tuincentrum. Misschien een van de junks die wel vaker rondhingen bij het hek. Misschien dachten ze dat er wat te halen viel? Saar dacht aan het grote waarschuwingsbord bij de entree: ‘Alle kassa’s worden geleegd – Hier is geen geld meer aanwezig na sluitingstijd’. Zouden ze planten willen stelen? De

zeldzame orchideeën die ze verkochten waren prijzig, sommige kostten wel honderd euro per stuk. De planten zouden de vrieskou nooit overleven als ze onverpakt buiten kwamen.

Saar woog haar mogelijkheden af. Zou ze snel genoeg haar mobiel uit haar tas kunnen krijgen? Of was het beter te blijven zitten en hopen dat ze niet werd ontdekt? Nee, het was te link. De inbreker hoefde maar om de werktafel te lopen en hij zou haar zien. De kranten stonden bol van de bizarre verhalen. Saar rilde. Nee. Het beste wat ze kon doen, was haar tas pakken en haar mobiel en...

Wacht. Waarom hoorde ze eigenlijk niets meer? Waar was de inbre...

De greep om haar arm leek van ijzer. Lange vingers boorden zich in haar vel. Haar belager sleurde Saar haar schuilplaats uit, sjoerde haar omhoog en duwde haar tegen de rand van de werktafel. Haar rug protesteerde, het metaal koud en hard en pijnlijk.

Schreeuwen had geen zin, niemand zou haar horen. Ze was alleen in het immense tuincentrum. Nee, niet alleen.

Kim Mulder

Hoedster

1

De wind trok aan mijn jas en liet mijn haren als de slangen van Medusa rond mijn gezicht kolken. Rillend dook ik iets verder in elkaar in het meest beschutte hoekje, terwijl ik juist mijn best deed de koude stenen niet te raken.

‘Lone! Kom mee, meisje!’

De schorre stem liet me opkijken en ik voelde mijn mondhoeken onwillekeurig omhoog kruipen. Er bestond geen betere vriend dan Tod Romijn, hoewel maar weinig mensen de oude conciërge, met zijn borstelige snor en eeuwige glimlach, zagen staan.

Verlangend naar de veilige warmte van de school holde ik het plein over en glimlachte dankbaar naar hem toen hij de deur voor me open hield. Zorgvuldig sloot hij de deur achter me weer af. Ik bleef stilletjes staan, terwijl Tod het alarm uitschakelde.

‘Ik dacht dat jongelui tegenwoordig alles deden om langer in bed te mogen blijven, maar jij staat hier elke dag weer eerder te blauwbekken,’ zei hij hoofdschuddend. Hij zette een schakelaar om, waardoor in de hele school het licht aanfloekte. Zelfs het geloei van de storm buiten kon het veilige gevoel dat de gangen en het glimmende linoleum me gaven niet verminderen.

De wereld buiten en alles daarin vormden mijn hel. Met in het midden het vertrouwde paradijsje, genaamd school. Ik had al meer dan eens overwogen om hier maar gewoon te gaan wonen. Tod zou me niet tegenhouden. Het waren alle anderen die het probleem waren.

‘Om half acht staat er een kop warme chocolademelk op je te

wachten.’ Tod grijsde zijn tanden bloot en wandelde de gang in. Al vier jaar lang kwam ik ’s ochtends vroeg op school, om samen met hem naar binnen te gaan. Tod deed dan zijn dagelijkse ronde en ik wist dat hij nu eerst het kofffiezetapparaat aan zou zetten. Volgens zijn eigen zeggen kon een man pas nadenken na een stevig bakkie.

Vroeger was ik hem als een schaduw gevolgd tijdens zijn rondes, maar tegenwoordig deed ik mijn eigen dingen. Mijn voeten droegen me naar de toiletten en ik boog me over de wasbak heen naar de spiegel. De grijze ogen die naar me terug staarden stonden vermoeid en er was weinig meer over van mijn vlecht. In feite had mijn kapsel meer weg van een verfrommelde bruine cavia. Zuchtend probeerde ik er iets fatsoenlijks van te maken en hapte naar adem toen ik met mijn heup tegen de prullenbak stootte.

Ik trok mijn shirt omhoog.

‘Shit,’ mompelde ik bij het zien van de bloeduitstorting. Een half uur geleden was het alleen nog maar rood geweest, maar binnen een paar uur zou het alle kleuren van de regenboog krijgen en was ik gedwongen om een nieuw excuus te verzinnen om onder de gymles uit te komen.

Behoedzaam zwaaide ik mijn tas over mijn schouder, om te voorkomen dat hij met een klap tegen mijn heup zou landen, in plaats daarvan sloegen de zware boeken met een dreun tegen de wasbak. Er waren nu geen starende ogen en dus niemand om me tegen te verontschuldigen en ik liep door de gangen naar de aula.

Ik koos mijn favoriete plek in de achterste hoek uit. Als ik nog heel even zou leren, zou ik misschien een voldoende kunnen halen voor wiskunde.

De stemmen gonsden als bijen door mijn hoofd en ik moest mijn tas dicht tegen me aangedrukt houden om te voorkomen dat ik tegen iemand op liep. Of zij tegen mij. In de zomer vluchtte ik altijd naar buiten, om in de zon mijn lunch te eten, maar met die

storm was mijn vertrouwde tafeltje in de hoek een prima alternatief.

Met mijn rug naar de muur kon ik zien zonder gezien te worden, hoewel dat waarschijnlijk vooral lag aan het feit dat niemand een reden had om mijn kant op te kijken.

Behoedzaam week ik iets uit voor de uitgestrekte benen van Ryan de basketballer en toen pas drong het tot me door wat er vandaag anders was.

Nooit, helemaal nooit, was er ook maar iemand die langer dan een paar tellen naar mijn hoek keek. Nu staarden ze allemaal. En het was niet naar mij.

Mijn tas gleed van mijn schouder en mijn adem stokte in mijn keel. Mijn tafel was bezet.

Van de nerds tot de populaire jongens, allemaal bleven ze bij mijn tafel weg. Niemand kende mijn naam of realiseerde zich überhaupt dat ik bestond, maar mijn tafel was van mij. Als het afgedankte, oude knuffelbeertje dat niemand wilde hebben. Er zaten twee jongens.

Jézus, mens!

Een harde ruk aan mijn arm liet me omkijken en ik zag dat Alexis, het vriendinnetje van Ryan de basketballer, met haar naaldhakken vast was komen te zitten in mijn tas. Ze schopte dramatisch om zich heen, tot mijn schouderband het begaf en ze weer vrij was. Ze wierp me een blik vol verachting en zwiepte haar lange haren over haar schouder. Ze was me alweer vergeten voordat ze met korte ferme pasjes verder liep op haar dure hakken.

Mijn hoofd moest zo rood als een tomaat zijn toen ik haastig bukte om mijn spullen van de grond te pakken, maar er was toch niemand die het zag. Op de kapotte schouderband na viel de schade mee. Met een zucht van opluchting keek ik op, recht in een paar koolzwarte ogen. Prompt klapte mijn tas weer op de grond en ik grabelde paniekerig over de grond om hem weer te pakken te krijgen. Zodra mijn klauwende vingers houvast vonden vloog ik overeind, struikelde over de benen van Ryan de basketballer en

schoot met mijn tas tegen mijn borst gedrukt de overvolle aula uit. Al die tijd voelde ik de blik van de zwarte ogen in mijn rug branden.

De rest van de dag bracht ik met gespitse oren door en later die middag begreep ik waarom ik de twee jongens aan de tafel niet had herkend. Noah en David Tulling waren twee neven die hier afgelopen week waren komen wonen, nadat één van hen van school was getrapt na de mishandeling van een klasgenoot. Het tweetal leek weinig interesse te hebben in alle aandacht die je als knappe nieuweling nou eenmaal had. Vrijwel iedere vrouwelijke leerling hoopte dat de twee neven nog een keer om zouden kijken en spontaan verliefd zouden worden, maar aan het gefluisterde gemopper op de toiletten te horen, waren alleen Alexis en Ellen erin geslaagd meer dan drie woorden met ze te wisselen.

Ik wist niet zeker wat de mensen meer irriteerde, het feit dat de neven zo afstandelijk en mysterieus waren of dat Alexis en Ellen alleen maar geheimzinnig giechelden en weigerden iets te vertellen.

Bang om weer in die donkere ogen te moeten kijken, ging ik eerder dan gewoonlijk van school weg. De harde windstoten hadden gezelschap gekregen van de regen. Tegen de tijd dat ik de voordeur opendeed en de hal in glipte, had ik geen droge draad meer aan mijn lijf. Dankbaar zag ik dat zijn jas niet aan de kapstok hing, maar ik bleef toch even doodstil staan luisteren. Pas toen ik zeker wist dat er niemand thuis was, liep ik haastig de trap op naar mijn kamer.

Het voelde heerlijk om mijn lievelingstrui aan te trekken en mijn natte haren uit te kammen. Ik besloot mijn vrije tijd meteen goed te gebruiken: ik repareerde mijn tas en maakte mijn huiswerk. Als ik gewoon boven was gebleven zou er niets aan de hand zijn geweest, maar na een tijdje klopte de blauwe plek op mijn heup zo verschrikkelijk, dat ik besloot er toch maar wat ijs op te doen.

Ik had net twee happen van een iets te oude appel genomen en het vriesvak opengetrokken, toen ik de voordeur hoorde slaan.

De zware voetstappen voorspelden weinig goeds en nog voordat ik de vriezer dicht kon doen, stond hij al in de keuken. Bij een andere man waren die verwaaide, zwarte krullen en bosjes misschien charmant geweest. Aan Josef Daniëls was echter niets wat ook maar enigszins warm of charmant te noemen was.

De grijze ogen die ik van hem had geërfd stonden op dit moment helder, maar er was geen spoortje vriendelijkheid in te zien.

‘Sta je nou alweer te vreten?’

Wijzelijk hield ik mijn mond en bleef stilstaan. Dat was meestal het beste.

‘Als je zo nodig op je moeder moet lijken, kun je dan ook niet gewoon oprotten?’ Zijn hele gezicht werd langzaam rood en ik wist dat ik moest maken dat ik weg kwam. Zodra hij over mam begon, maakte het niet uit of hij nuchter was. Ik leek teveel op haar en dat was genoeg om zijn woede te wekken.

Met mijn blik op de grond gericht schoot ik langs hem heen naar de gang. Hij vloekte luid, maar kwam me niet achterna.

Daniëlle Dijkstra

Droomliefde

1

Ik kan de droom maar niet uit mijn hoofd zetten. Wat ik ook doe, de beelden blijven terugkomen en ik raak het beklemmende gevoel met geen mogelijkheid kwijt.

Dat is nieuw. Al zolang ik me kan herinneren kies ik zelf wanneer ik ontwaak uit mijn dromen. Ik stuur ze, ik laat dingen verdwijnen en verschijnen. Mijn dromen zijn niet te onderscheiden van mijn echte leven. Soms lijken ze zelfs echter. Maar deze keer was het anders.

Deze keer kon ik niet wakker worden.

Opa buigt voorover uit zijn stoel en reikt naar zijn koffiekopje, dat net te ver weg staat. Mijn moeder schiet hem te hulp en hij neemt het schoteltje met het trillende kopje dankbaar aan. Hij lijkt elke week ouder te worden. We bezoeken hem vaak, en toch lijkt hij elke keer veranderd. Vandaag is hij breekbaar, doorschijnend bijna, en is zijn stoel veel te groot voor hem. Zijn schaarse zwarte lokken plakken op zijn schedel en zijn bolle groene ogen staan vermoeid.

Ik roer lusteloos in mijn thee en luister met een half oor naar mijn vader, die vertelt over het restaurant waar hij als kok werkt en dat na een verbouwing met een groot feest heropend werd. Mijn blik dwaalt door de kamer. Afgezien van de typische kleedjes, de ouderwetse schemerlampen en verbleekte foto's in zilveren lijstjes, lijkt het hier in niets op de woonkamers van andere bejaarden. Mijn opa schijnt altijd al een zonderlinge man geweest te zijn. Bovenop de kast staan drie opgezette zwarte raven en naast de

keukendeur hangt een enorme dromenvanger met gekleurde kralen en veren. Overal liggen kaarsen en halfedelstenen verspreid. Mijn ouders noemen hem zweverig; ik ben niet anders gewend. Opa's ogen kunnen soms ineens oplichten, alsof hij de oplossing heeft gevonden voor alle problemen in de wereld – maar dan zakt hij weer terug in zijn stoel en glimlacht hij afwezig voor zich uit. Voor mij is hij een oude man zoals alle anderen.

Naast zijn geliefde leunstoel ligt zoals gewoonlijk zijn stapel boeken, met vage titels als 'Dromen ontcijferd' en 'Gebruik je innerlijke kracht'.

Hij heeft me zien kijken en knikt me toe.

'Je zou ze interessant vinden, Sabine. Bijzonder interessant.' Hij spreekt de woorden langzaam en nauwkeurig uit, alsof hij over elk woord dat hij zegt nauwkeurig nadenkt.

Net als ik op wil staan om een boek door te bladeren, schiet mijn vaders stem door de kamer: 'Sabine heeft het druk genoeg, pa. Ze vertelde toch net dat ze in het examenjaar zit? Ze heeft geen tijd voor zulke hobby's.' De laatste woorden worden vol afkeer uitgesproken.

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar sluit hem weer en sla mijn armen over elkaar. Het heeft geen zin er tegenin te gaan. Ik probeer het niet eens meer. Als het aan mijn ouders lag, zou ik nooit meer een uurtje vrij hebben en me vierentwintig uur per dag op mijn huiswerk storten.

Terwijl ik mijn jas aantrek, schiet er weer een flard van de droom door mijn hoofd en even duizelt het om me heen – tot ik mijn opa's stem ineens heel dichtbij hoor.

'Hier, neem mee. Je zult er nog wat aan hebben.' Hij drukt een in leer gebonden boekje in mijn handen, en ik verberg het onder mijn jas.

'Je bent er klaar voor, Sabine.' Hij knikt tevreden, zijn gezicht dicht bij het mijne. Zoals altijd valt het me op hoe veel ik op hem

lijk – het donkere haar, de felgroene ogen, zelfs de moedervlek boven zijn wenkbrauw heb ik met hem gemeen. Dan stoot hij ineens een kakelend lachje uit en kijkt me met een wilde blik aan.

Ons vreemde onderonsje wordt verbroken door mijn ouders die de voordeur opendoen. Ze nemen met luide stemmen afscheid, alsof opa doof of gek is, of allebei, en loodsen me met zich mee naar buiten.

Op de fiets glijdt de droom weer voor mijn ogen: de schemerige ruimte, de flakkerende toortsen aan de rotsachtige wanden, en de jongen die uit de schaduwen tevoorschijn komt. Hij is lang en draagt een vreemde mantel die vanaf zijn schouders tot de grond reikt. Zijn haar is aan de ene kant van zijn hoofd kort geschoren, aan de andere kant valt het in dikke blonde dreadlocks langs zijn bleke gezicht. In het oor dat zichtbaar is glinsteren van boven tot onder zwarte ringetjes. Hij doet niets; hij staat daar alleen maar.

Toch was de sfeer zo drukkend dat ik me meteen probeerde los te maken uit deze droom. Dat doe ik al zolang ik het onderscheid kan maken tussen droom en werkelijkheid, en ik besepte dat ik mijn dromen kon aanpassen wanneer ik maar wilde. Ik richtte mijn aandacht op de zware muren en probeerde ze uiteen te drukken, zodat helder zonlicht binnen zou stromen – maar het lukte niet. De muren kwamen nog geen millimeter van hun plek. Ik gaf niet op. Mezelf verplaatsen was nooit een probleem geweest; even mijn ogen sluiten en als ik ze weer opende zou ik op een wit strand vol wuivende palmbomen staan.

Niet deze keer. De jongen tegenover me leek me uit te lachen. Er verschenen kuiltjes in zijn wangen en de ruimte leek nog donkerder te worden. De fakkels doofden. Langzaam sloot de duisternis me in, tot er alleen nog maar dat beklemmende, verstikkende niets was. Ik probeerde uit alle macht te ontwaken, maar het lukte niet.

‘Wees niet bang, Sabine.’ De stem van de jongen was ineens heel dichtbij en ik zou zweren dat ik zijn adem tegen mijn oor voelde.

‘Je bent er klaar voor. Het is eindelijk zover.’

Daarna lukte het me eindelijk om me uit de droom los te rukken en werd ik bedekt met angstzweet wakker. In blinde paniek knipte ik de lamp naast mijn bed aan en het duurde zeker een uur voor ik wat gekalmeerd was.

‘Ik zet je fiets wel weg, dan kun jij vast aan wiskunde beginnen.’ We staan voor ons huis en mijn vader pakt mijn fiets van me over. Het begint te regenen. Ik knik en loop wezenloos naar binnen, naar boven, naar mijn kamer. Hoe kan ik me ooit concentreren op mijn huiswerk als die droom mijn aandacht blijft trekken? Het lijkt wel alsof ik hem telkens opnieuw moet beleven.

Als ik mijn jas uittrek, valt het boek op de grond. Snel doe ik mijn kamerdeur dicht en ga met het boek op mijn bed zitten. Voor het geval er toch iemand binnenkomt, verberg ik het achter mijn wiskundeschrift. De regen is in een hagelbui veranderd, die ratelt tegen mijn zolderraam. Afwezig glijden mijn vingertoppen over de leren omslag en ik hoor opa’s woorden weer in mijn hoofd: ‘Je bent er klaar voor...’ Dan pas dringt het tot me door dat de jongen in mijn droom precies dezelfde woorden gezegd had. Alsof ik me gebrand heb, trek ik mijn hand van het boek af. Hier is iets heel raars aan de hand. Een onrustig gevoel bekruipt me, en dat wordt nog erger als ik de titel lees: *Lucide dromen*. Mijn handen trillen als ik het boekje weer oppak. Ik moet het lezen. Dit is niet zomaar een boek, net als de droom die ik had niet zomaar een droom was. Er zit meer achter.